

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ SARA HAARDT

ΑΧ, EINE GΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

ΓΑΠΟΥΣΑ τρελλά τὸν Λέστερ Κράμ...

Μά πέθανες ἀπό φθοίσι, δὲ ἄναπτημένος μου, καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ κοιμητήριο τοῦ χωριού μας...

Μοῦ φάνηκε μαύρη ἡ ζωὴ, δίχως ἑκεῖνον. Θέλησα νὰ πεθάνω. "Ἐξαλῆ, θάφειά θλιμένη, πῆρα ἔνα πιστόλι. Μπήκα στὸ κοιμητήριο, ἀκούμπησα λίγα λουσούδια στὸ νεοσκαμένο τάφο του, στήριξα τὸ πιστόλι στὸ στήθο μου καὶ πυροδόλησα...

Κυλιστηκα ἀναισθητη, ἀματολουσμένη, ἀπάνω στὴν υγρὴ γῆ, ἀπάνω στὰ χόρτα καὶ στὰ μουσκεύμενα χώματα τοῦ νεκροταφείου, ποὺ μύριζαν ἔντονα ἀπό μούχλα κι' ἀπούνθεσι...

— "Ελι!... Φθηνὰ τὴ γλυτῶσες, μίς ! μοῦ εἶπε ὁ χειρούργος τοῦ νοσοκομείου, σκυμένος στὸ κρεβάτι μου. Τίποτα τὸ σοσφαρό, δὲν πείραξε ἡ σφάρα... "Ἐμεινε στὴ σάρκα, θέσαις, ἀλλά θὰ τὴ γυάλουμε μὲ μᾶς μικρὴ ἐγκεφαλοσύλλα !

— "Οχι! μουριόυσατα μὲ ἀπόγωσι. Θέλω νὰ πέθανω!... Θέλω νὰ πάω ἑκεῖ ψηλά, νὰ τὸ δὲν θρῶ !

Μά ὁ χειρούργος δέν μοῦ ἀποκρίθηκε. "Ἐγενέψε στὴν ἀδελφὴ - νοσοκόμῳ χαρακτηριστικα, κι' ἑκεῖνη μοδισάλει ἀπότομα στὸ πρόσωπο τὴ ναρκωτικὴ συσκευὴ..

Ο ἄνερός της ἀρχίσει νὰ θρέψῃ τὰ ρουσθύνια μου. Μ' ἔπιασε ἀσφυξία... στρωνία... μοῦ φαινόταν πάς θα Ἑσκαζα, πώς θὰ πνιγόμου, πὼς χτυπούσαν τοὺς κροτάφους μου μὲ σφρι... .

— "Αναπνεύστε θαθεῖτε, μίς ! μὲ παρακινούσε ὁ χειρούργος, μ' ἔνθαρρυντικό χαμογελο καὶ μὲ φωνὴ θιαστική. Πάρτε θαθεῖτε μάνασε!... Ναι!... Ετσι!... Ετσι μπρόσθ !

"Ανασάνια μὲ στενοχώρι. Ή γνωνία μου μεγάλωνε... "Αρχιζά νά πλησιάζω στὰ σύνορα τῆς ἀναισθησίας...

— Θέλω... νά... πεθάν..

Τραύλιζα ἀκατάπαυστα, ἔτσι.. Μά σιγά-σιγά, κι' δσο δ αἰθέρις χυνόταν στὰ ρουσθύνια μου, τὸ μαύρο μου θύλων... "Αρχιζά νά χάνω τὴ συναίσθησης τῆς πραγματικότητος, καὶ νά μοῦ φαντείται πώς βρισκόμουν πάλι ἑκεῖ κάτω στὸ μικρὸ κοιμητήριο τοῦ χωριού μου...

Νά, ἔθλεπα τὰ ώρα τοὺς πέτρινους καὶ τοὺς ξύλινους σταυρούς τῶν τάφων... "Ἔθλεπα τὶς ταφόπετρες τὶς μαύρες ἀπό τὴν πολυκαριά καὶ πρασινόμενες ἀπ' τὰ θρύμα... Τὸ υγρὸ χῶμα τῶν νεοσκαμένων μνημάτων, μοῦ μύριες θρεπιά... "Ἐναρμόσατο γλυκώδες, ἀρωματικούς λουσιδιῶν μαρμενών, φύλλων κιτρινισμένων, καὶ σάρκας ποὺ σπατίζει μέσα στη μαύρη γῆ, ἀρχίζει νὰ μὲ ζαλίζει καὶ νά μὲ μεθητά...

— "Ωραία!... Νά, αὐτό... ήταν... δλο, μίς! Ξανάκουσα τὸν χειρούργο νά μοῦ λέπε, μὲ φωνὴ μακρυνθή, δόριστη, συγχιομένη. Λιγες..., θαθείες... ἀνάσες... ἀκόμα, κι' δλα... θά... τελειώσουν... καλά !

Σ κοτάδι, ἀρχίζει νά μὲ τριγυρίζει τὰ ώρα. "Ἡθελειά ἀναπονή μου, ἀντηγούσε μὲ ἀλλόκοτο καὶ τροιερὸ θυρόθυρο στ' αὐτὰ μου. "Αλλά σιγά-σιγά δένθρος αὐτὸς μαλάκωνε πνιγόταν, γινόταν ψύμφυρος δόριστος, καὶ κοθάνων συχνά στὴ μέση... .

"Η συναίσθηση τοῦ χρόνου χανόταν μέσα μου... "Ενοιωθά δτι θυθζόμουν βαθμιαῖα στὴν δινηπρέσι καὶ στὸ μετέν...

Γαλήνη ἀνακούψιε τὰ ώρα τὴν ψυχὴ μου... "Αναρριζόμουν δειλά, προσπαθῶντας νά νοιώσω τὶ μοῦ συμβαίνει, καὶ προσπαθῶντας ἔπιστης νά ξεσχίω τοὺς θολοὺς πέπλους τῆς σοκοτενιασμένης συνενδήσεώς μου!

— Πῶς... "Ηθελα... λοιπόν... νά πεθάνω;.. Μά... Δέν... ει-μαι... δρά γε... νέα... ἀκόμη : Δέν ήξερα, δὲν ιππορόδος ν' ἀποκριθῶ, σ' αὐτὲς τὶς ἀπορίες μου... "Ενοιωθά καυτερή δόκα μέσα μου, τὴ μαύρη δάμνηντι τοῦ θανάτου τοῦ καλοῦ μου Λέστερ... "Αχ, νά πέθαινα κι' ἔγω!... Πόσο

ἡθελα νὰ βρισκόμουν κοντά του, τώρα !...

Μά γιατί, θέε μου, δὲν μ' ἀφηναν νὰ πεθάνω, οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι τοῦ νοσοκομείου... Γιατὶ θέλουν νὰ μὲ γιατρέψουν μὲ τὸ ζόρι;

— Μίς!... Λίγες... ἀνάσες... ἀκόμη! ἀκουσα πιό ἀδριστα ἀκόμη, τὸν χειρούργο νὰ μοῦ λέπε.

Πώς... "Ακόμα δὲν τελείωσα λοιπόν, αὐτή ἡ ιεροτελεστία τῆς ἀναισθησίας μου... "Ηξερα, μοῦ φαινόταν δτι ήξερα, πώς μέσα στὴ λίγα δευτερόλεπτα ἡ δινηρός τοῦ αἰθέρα ! Τὶ συνεβαίνει λοιπόν μ' ἔμενό;

Διυδ πράγματα θά συνεβαίνουν, ἔξαντοντος: "Η διυ χρειάζονται μῆνες ὀδόκληροι για ν' ἀναισθητήσω, δτι αὐτά τὰ λίγα δευτερόλεπτα ποὺ περνούσαν μοῦ φαινόντουσαν ὀδόκληροι μῆνες!

Θέε μου!... Συμμορφώθηκα μὲ μά σηγρια προσστάθεια, μὲ τὴν καινούργια αὐτὴν ὀστάστα τὸν χειρούργου, κι' ἔξαντοντα θαθεία... "Η ἀγωνία μ' ἔπινε... Νερό ποταμίων δρυπτικῶν ροχύδων στ' αὐτοὺς μου.. Ή σκοτεινά ἔγινε πυκνότερη ύγρω μου... Τὸ κορμί μου κυλίσταν ποὺ παχύτατο τὸ πούλωμα μου... Μιά δάνεκρη επιδαμιονία, μοῦ μὲλάφρωνε τὸ «εῖναι» μου καὶ τὴν ψυχὴ μου...

Καὶ πάλι χοροπήδησε τώρα στὴ θολωμένη μου διάνοια, ή εἰκόνα κ' ἡ διάμνηση τοῦ νεκροταφείου !

«Ωωωω!... Νά πεθάνω λοιπόν, θέλω... Γιατί;... Ποιός δ λόγος νά ριέω τὸ δάστρο κι' ἀνθισμένο κορμί μου, μέσα στὴ σκουληκιασμένη καὶ μαύρη γῆ τοῦ κομητηρίου... "Αχ, δέξαιστε μου, σγαπτιμένε μου Λέστερ, γιατὶ νά πεθάνης τόσο πρώιμα... .

Ναί, ποθῷ νὰ βρίσκουμε παντοτενά, κοντά σου!... Δέν μετρῶ νάρθω αὐτοῦ... "Η μαραδένες γυρδένες τῶν τάφων, μὲ ζαλίσουν καὶ μού φέρουν διασθεοία.. Ή μωραδά τῆς νεκρᾶς σάρκας ποὺ λυδεῖται καὶ τῶν χορταριών ποὺ παθεμένων, θά μὲ τρομάζουν δάλαρά μου.. Τὰ νοιώθω πολὺ θερεῖται τὴ μαύρη πλάκα τοῦ τάφου μου, ἀπάνω στὰ τρυφερά καὶ παρθένα στήθη μου...

— Ω, μὴ ἐπιμένεις, σγαπτιμένε μου Λέστερ!... Πώς θέλεις νάρθω καὶ νά σε δέρω σ' αὐτὸν τὸ φριγτό τόπο, ποὺ βρίσκεσαι;... "Ω, φοθάμαι τὰ νεκροταφεία, Λέστερ!...

· · · Μιά τελευταία θαθεία ἀνάσα, μὲ ρίχνει σὲ πέλαγος μακαριότητος γλυκειδῶν. Ο χρόνος — τὰ δευτερόλεπτα... οἱ μῆνες — κυλάει ἀσυναίσθητα, πλάσι στάπεδους τὰ γλαραμένα ματά μου. Βαθὺ σκατάδι μὲ τόλιζε στοὺς ἀνακούφιστούς πόπλους του...

Τὸ κοιμητήριο τοῦ χωριοῦ μου, μοῦ φάνηκε σὸν τόπος κολασιένος... Οι νεκροὶ πετάχτηκαν στὸν θρυμμό των καὶ χόρευαν δλογύρα μου γελάντως κι' οὐδέλαποντας σαρκωτικά.. "Ο Λέστερ κρατοῦσε τὸν ρυθμὸ τοῦ χοροῦ, χτυπῶντας τὶς δάσαρκες παλάμες του καὶ γένεφοτάσ ταν μὲ τὸ νεκροκέφαλο τοῦ νά πάω πιό κοντά του... Μούγκρισα ἀπό φρίκη...

— "Οχι!... Θέλω νά ζήσω! μοῦ φάνησε πώς ὀδύλωσας μὲ δλόψυχη λαχτάρα, δίχως ν' ἀκόμω σύδω τὸ ίχο τῆς φωνῆς μου.

Καὶ θυθζήτηκα σύγκριπο, στοὺς παραβείσινος κόσμους τῆς 'Αναισθησίας καὶ τῆς 'Ανυπερβίας...

· · · Λίγες διαρες δτη τὴν ἔχειση, δύπνησα.

Καὶ λίγες δημέρες κατέπιν μισο-επιλάπθηκε μὲ μικρὴ πληγὴ τοῦ στήθους μου κ' οἱ πρὶν τσουχτεροὶ πόνοι μου μιαλάκωσαν..

Καθισμένη, ἀσπαλαστή στὴ σαίζ-λόγκ, μπρὸς στὸ δινοχήτο παράσυνο τοῦ δωματίου μου, καμάρωνα τὶς χρυσές καὶ λίθιες δχτίδες τοῦ κλιού, νά παγινδίσουν δημάσεις στὴν δέλφινος της παρασκευασμένης συνενδήσεώς μου!

Τὰ πούλακια κελαδόσυναν γλυκά στὰ δένθρα τοῦ κήπου τοῦ νεκροταφείου μου... Τὸ μεθυστικὸ δραμάτων πρέπειν δινοχίδων λουσιδιῶν, μ' ἔκανε νά ξεγνάω τὴ διαστάση μωρώντας της μερικής περιοχῆς της σελίδα 2353)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κριώφα πάλι. Θγήκε από τό σπίτι τού τοκογύλυφου. Έκεινή στη σημή δύμας τον ἀντελήθη ένας ύπερέτης κι' ἄρχισε νά φωνάζει:

— «Ενας κλέφτης!... Ενας κλέφτης!... Πιάτα τον!...

Ο Πράδο, με μιά σπρωξιά τὸν πέταξε καταγής κι' ἄρχισε νά τρέχη. Οι ἄλλοι ὑπέρετες κι' οι ἀστυφύλακες τὸν κυνήγησαν ἀμέσως και παρ' δλους τοὺς πυροβολισμούς του, κατώρθωσαν νά τὸν περικύλωψουν και νά τὸν πάσσουν.

Αὐτὸς ο μεγάλος τυχοδιώκης πού εἶχε κατασπαταλήσει κολοσσιαίες περιουσίες, ήταν μοιραί νά πάνη στη φυλακή ἀπό ξανά!

Ἡ δίκη τού έγινε στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου τοῦ 1888. Ο Πράδο κατηγορήθηκε ώς δολοφόνος τῆς Μαρίας Ἀγκετά. Ήταν η παλέτης του φίλες είχαν παρουσιασθή ώς μάρτυρες. Κι' ὅλο τὸ ἀριστοκρατικό Παρίσι στρίκοταν στὴν αἰθουσα τοῦ κακούργιοικου, γιά νά παρακύλωσηθῇ τὴν πολύροτη δίκη τοῦ μητριώδους Δόν Ζουάν.

Ο Πράδο, μέχρι τέλους, δὲν θέλησε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ σονμά του. Ωστόσο, ἡ ἐνυχή τού ώς δολοφόνου ἀπεδείχθη με διάφορα ἀκλόνητα στοιχεῖα και ὅ περιφημος τυχοδιώκης καρατούμηθηκε υπὲρ τὸν ἀλόγονον καιρό, τὸ πρὶν τῆς δης Ἰανουαρίου 1889.

Ποιὸς ήταν ἀρά γε αὐτὸς ὁ αἰνιγματικός τυχοδιώκης; «Ενας μόνο ἀνθρώπος δύμας αὐτὸς, ἔκεινη τὴν ἐποχή, εἶπε τὴν ἔξις φράσι, πού ἀφήνει νά ὑπονομώσῃ πολλὰ πράγματα: «Η Εὐρώπη θ' ἀντρώπος, ἀν ἔμβαθινε ἀπό ποια ὥρη ἔπειτα στὸ δύσκολο αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πού παρουσιάζεται ώς Πράδο».

Κι' ἔτοι, ἔμεινε ὀλυτοῦ τὸ αἴνιγμα τῆς προσωπικότητος τοῦ μεγαλυτέρου τυχοδιώκου τοῦ περασμένου αἰώνος!

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΑΡΙΑ ΦΟΝ ΒΑΛΕΝΤΑΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αιτή ή ἐπιτύχη ἡμῶν τῆς κ. Τισέλλην ἴντερζες γιά ἀπόνην μοιραία. Κάπιος Γάλλος καταδέσκεται θεώρους λέγοντας τὴν διαγωνή τῆς και ἀρριστεῖ νά τὴν παρακαλούνθῃ. Μ' ἡλες τές προφίλαξες τῆς ή Μαρία φον Βαλεντάουν δὲν ἀρριστεῖ νά πεστὴ στὰ χέρια τῆς γυναικὸς ἀντικαταστασιούτας. «Ἐνα χρόνο ἀργότερο σημειώθηκε ποτὲ τῷ ὥρᾳ πού προστιθοῦνται νά διαβιβάσην μ' ἔναν μάστιγμα κριμένο στὸν κήπο τοῦ ποσποκείου μάλιστα φραγκορία τοῦ παρασκευαστοῦ».

Η Χρήσιμη, και νά τοις ἔμπηγης γιατί ἔναν καταστάστω;

— «Ηδεῖλα, τοις εἰλεῖ, νά ἐπειδηδὸν τὸν θεόντα τοῦ πού δεῦ μου. Λατάμην μέρον πού μ' ἀνεξάλλην τόπο γρήγορας και δὲν μπόρεσα νά στείλω καὶ ἀλλές χριστές Γάλλονσ από ἄλλους κόσμου!»

Η Μαρία φον Βαλεντάουν ἀπονει τὴν καταστήση τοῦ σε δύνατο μὲ αἰτιαράμαστη ψυχοράμα. Τικ ἀλλή μέρα ἔνα ἀπόστασια τὴν ὀδηγήσει στὸ δάσος τὸν Βενετέν. Η Μαρία φον Βαλεντάουν ἔστε μὲ ἔξαρτητη ἐπιστρέψη τὴν τονταλέτα τῆς, ἔθωσε τα χειλή τῆς και ἀφήσθηκε νά δέσουν τὰ μάτια;

— Θέλω νά δύω, είτε στὸν ἀξιωματού τοῦ ἐπειδεστικοῦ ἀποτοπισματοῦ, τί νάπτετο διά κάποιον στὸν δύνατο...

Μ' τα δύνατο νά δύωρηρη κ. Τισέλλην ἔπειτε καταγής μὲ ὄπτα σφῆται στὴν καρδιὰ της.

Κι' ἔτοι τέλευτες ή λατορία μᾶς ἀπό τις πεδ όμορφες και τις πού πολλάριες Γερμανίδες κατασκόπιος.

ZAN ΣΕ·Υ'

ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήση Ιωσ...

Ο Αλαίν στέκεται τώρα μπροστά στὴ Τζένου πού κλαίει και κρύσσει τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της. Σκύβει ἀπό πάνω τῆς τῆς μιλάει γλυκά, τὴ μαλώνει τρυφερά λόγια, ὀστε σιγά-σιγη, οι λογιμοὶ τῆς Τζένου γαλήνευσον. Τέλος, δειλά, ταπεινά, ὑψώνει τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸν Αλαίν.

Ἐκείνος τὴν κυττάζει και μέσα στὰ μάτια του, δὲν ζωγραφίζεται οὔτε δργή, οὔτε οίκτος, ἀλλά μιά ἀπέραντη ἀγάπη. Τῆς ἀγάπης τὴν ἀγκαλία τοῦ και καθὼν ή Τζένου ρίγνεται σ' αὐτή και σφγγεται γειάπτη ἐμπιστοσύνη ἐπάνω στὸ στήθος του. Τῆς φύσεως:

— Τρελλή! Μάτ' ὁ ἀγαπάω περισσότερο και καλύτερα ἔτοι! Γι μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρουσιαστικό σου... Τὴν ἀλληλήν σου εἰκόνα τὴν ἐπλάσσει μέσα στὴν καρδιά μου... Αύτη κυττάζω πάντας και τίποτε δὲν θα μπορέση νά τὴν παραμορφώσῃ και νά τὴν ἀσχημήσῃ λ..

CLAUDE JAN

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χιλία κομμάτια. Οι νῦντες είχαν τρομοκρατηθῆ. Κι' δπως είναι διεισδύμονες σκέφθηκαν τότε στὶ ή αἵτια αὐτῆς τῆς καταστροφῆς ήταν ή 'Ινές.

— Πρέπει νά τὴ πετάχουμε στὴ θάλασσα! οὔρλιασαν στὸν Φερράντε. Ο διάλογος είναι ἀπάνω στὸ καράβι μας.

Κι' ὁ Φερράντε συμφώνησε μαζύ τους. «Ἐγώ δὲν μπορούσα πειά νά τὴν βοήθωσ. Επεσσα γνωντοστὸ στη μέση τοῦ καταστρώματος κι' ἄρχισα να προσεύχομαι. Ακούσα τὴν 'Ινές πού σπάρασε στα χέρια τῶν δημίους τῆς κ' θερέπεια μάργιαν ἀνθρώπην κραυγή, που χάρτηκε μέσα στη μανία τοῦ τυφώνος. Τὴν εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα!...

Καὶ οἱ νῦντες συνέθη τὸ θαύμα! «Η θάλασσα ἄρχισε νά ήμερει και τὸ καράβι γιλώτας πάτο τὸ δόντια τοῦ Χάρου. Μά τὸ θάρευε ή κατάρα τοῦ θανάτου τῆς 'Ινές.

«Υστέρει ἀπό δύο μέρες καρφωθήκε πάνω στοὺς Ͻφάλους τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Απ' ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ καραβίου τοῦ Φερράντε μόνο γιλώτας είναι τὸ γούσκι τῆς 'Ινές κ' ἡ ζωή τοῦ Φερράντε καὶ ἀπό τοὺς καρχαρίες.

Κι' ὁ Γιαλιώκα, ο παραδόσος λοστρόμος τῆς «Σάντα Μαντλένα» τελειώνοντας τὴν ιστορία του ἐμειλεί σκεπτικοῖς γιατὶ δεν μπορούσε νά έληγηση πῶς τὸ γούσκι τῆς 'Ινές κ' η ζωή τοῦ Φερράντε είχαν θρεπθῇ στὸ στομάχι τους.

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΝΑΝ

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' ἔχυνε θάλασσο παρηγορᾶς στὴν τυραννισμένη ψυχή μου...

Η πλάκι ὁργίαζε, χαρούμενη, γιορτερή... Ή θλιβερή είκόνα τοῦ νεκροταρέου ἔσθνε διάλετα μπροστὰ της. Τὰ είκοσι δροσερά και λουσιδισμένα χρόνια μου ἔκπινε τὴ σάρκα μου νά σκιρτάπη ἀπό εύτυχια, ἀπό σφρήγος ζωῆς, ἀπό λαχτάρα νά ζηση και νά χαρά τὸν ωμόφορο κόσμο...

— Κι' ἔγω πού ήμελαναν' αὐτόκτονος! εἶπα μέσα μου, σὲ μάτι στηγμή.

Η ψυχή μου πικράθηκε ἀμέσως, δύμας... Ή σκέψι μου πέταξε στὸν πρώμα χαμένον καλό μου... Κ' τὴν ψύφη μὲ μαστίγωσε τσουχτερά, ἔνων δάκρυ κύλισε στὰ μάγουλά μου. σάν θυμία, σάν σπονδή εὐλαβίκη και τρυφερή για τη μηνή του Κείνου!

Κι' δύμας...

Τὴν ίδιον αὐτὴ στηγμή, ἀπ' τὰ τρισθαθα τῆς ζωτασής, τῆς δροσερῆς και σφρηγηλῆς και νέας κι' ἀνθισμένης υπάρχειας μου, ἀκούσθηκε μιά φωνή κυριαρχική, ἐπιτακτική, μιά φωνή, τὴν δροσερά μάτια προσπάθησε να πνίξει:

— Εἶνε γλυκειά ή ζωή μή...

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

πηγάνι στὴ φωτιά μὲ λόγον ωτούρο — δόσ μιά κουταλιά τῆς οὐπάς λωμένο — αμά ζεσταθή, ἔχυνε μιά κουταλά μεγάλη πού νά παίρνη ώς ἔνα φλυτζάνι, τοῦ τασγιού κουρκούτη και βάζουσε ἀπό μιά κουταλιά για κάθε τηγανίτη που θά ἀπλόνη και γίνεται μεγάλη δύσων ὁ ωθός τοῦ τηγανιού. «Ετοις γιαγούμενται και ραντίζουσε μὲ ωτούρο λίγοντας μὲ φτερό τὰς ἀκρες για νά περιά ἀπό κάτω και μήν κολλήση η τηγανίτη και ἀφού ξυνθή λίγο τὴν γυούζουμε ἀπό την δλλη πλευρά. Πρέπει δέ νά προσέχουμε νά μη παραφωνάνται, διότι ξηραίνονται και δὲν διπλώνουν κατόπιν. «Αν τυχόν δέ, θαν ψηφίδων είνε λίγο πετοιασμένες, τότε ρίχνουμε ἀκόμα λίγο νερό στὸ κουρκούτη και γιαί σύρτη προτού τὶς τηγανίσουμε, δοκιμάζουμε μιά κανανίζουμε νά είνε μαλακές δόσ πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΞΑΝΘΗ "Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφείο του χωρις νά της πή ούτε μιά λέξη. Μά δέν μετανοούσε για τὸ τέχνασμά του. Είχε διακαταλύψει μιά γυναικί πού σε δόστον τὸν πατέρα της και τὴν ἀνιστρέπεια της. Καὶ εύχαριστα μένος καλέσεις ἀμέσως στὸ γραφείο του τὸν Φαρόλι και τοῦ δηλώσει:

— Ξέρω διτι είσαι κατεργάρης, μιά ξήρης μιά κόρη σωστὸ δάγκωλο. Γι' αὐτό σὲ συγχωρώ και σου δηλητικά κιδώσα συγγρώμη για αὐτή την ιστορία που σού εύπιεξα. Μόνο για νά της ξήρης καλά μαζί μου πρέπει νά μη δώσης τη Λουζία για γυναίκα μου. Τῆς άξειζει, γιατὶ είνε τίμια και καλό κορίται και σ' ἀγαπάει δόσ δέν δέξεις.

Κι' έτοι δ Μάριο Καρίνι παντρεύτηκε τη Λουζία Φαρόλι. Και ζή εύτυχισμένος μ' αὐτήν την τόσο ωμωσην γυναίκα του...

TZIOBANNI ΠΙΕΜΟΝΤΕ